

עונות השנה

שמתם לב שמשו קרה בשנים האחרונות לירקות ולפירות שלנו? הם מצויים בשפע, וממלאים בערימות ססגוניות את השוקים, את עגלות הרוכלים ואת חנויות הירקות? הם עדיין יפים ומושכים את העין בצורתם החיצונית ובצבעיהם המשגריים, אבל משהו קרה, לעזאזל, ולטעם שלהם. הם איבדו איכשהו את הטעמים שהיו מיוחדים לכל אחד מהם. לפרסקים הגדולים טעם של מישימי, הדומה בטעמו לפרסקים מלפפון, שטעמו דומה להשד-יודעמה.

אין לי ספק שהאסון הזה, אשר ירד על בלוטות הטעם שלנו, מקורו בהתפתחות הטכנולוגיה החקלאית. הפירות שוב אינם מביאים שילוש על העץ, כי אם במחסני-הבשלה, והירקות שגדלו פעם על טל השמיים, גדלים היום בחממות ובשדות מכוסים יריעות פלסטיק. הפסנטים המודרניים האלה הגדילו את היבולים והקלו על הובלת התוצרת לשוק, אך הטעם, רבותי, שוב אינו טעם שיחיד איתם בימים הרחוקים והפרימיטיביים. יחד עם טעמם המיוחד של הירקות וה-

פירות, נשטטשו גם עונות השנה עלידי הטכנולוגיה החקלאית המודרנית. פעם סיימנו בשבילי טעמו של תות-השדה את ה-אביב, ולמלפפון הראשון ש-הופיע בשוק היה טעם של קייץ. זה היה פרי גן-עדן, ש-אפילו את קליפתו היינו אוכ-לים בתאוה.

היום, כאשר המלפפונים מגיעים לשוק גם בתור, ואפילו בחורף, איננו מוצא באכזריתם חוויה עונתית. לאן, ל-כל הרחות, נעלמו העגבניות הערביות הענקיות והעסי-סיות? ומה קרה למישימי מה מתוק, שהופעתו בשוק לא ארכה יותר מ-שבוע-שבועיים? אפילו התולעים לא רוצים לנגוע בהם עוד.

החזירו לי את עונות השנה! אני רוצה לאכול שוב עגבניות ומלפפונים שלא הב-שילו מתחת ליריעות פוליסילין, שלא ר-ססו בפרתיון. ולא הושקו במיביוב. אני רוצה לטעום שוב את המישימי והפרסק של נעורי. מחתר על תוצרת הפלסטיק — החזירו לי את תנובת-השדה!

רעיון גאוני

כל הכבוד לשר-התיירות! האיש הזה לא שוקט על שמריו, ואינו מסתפק בהצלחת של משרדו. התיירות ל-ארץ נמצאת בקו מתמיד של עלייה, אבל מר קול, כפי שנמסר לי, אינו ישן בלילות מרוב סיוטים וספיקות.

עד מתי, הוא שואל את עצמו, נוכל ל-מ-כור לעולם את המדינה כארץ התנ"ך המוב-טחת, ארץ הקונטרסטים והאפשרויות ה-בלתי-מובנות, ארץ השמש השוקעת אצ-לנו רק בלילות, ארץ הקיץ הנצחי והאני-שים שאינם חולים להסביר פנים לתיירים? יום אחד העניין עלול להימאס על התיי-רים. הסיסמאות עלולות לאבד מרענותן מרוב שימוש, ואז יגיע היום השחור וה-עקומה העולה תיעצר, ואולי אפילו ת-מוכרחים לפתוח אופקים חדשים, לרענ-ן את הסיסמאות, להעמיק ולהרחיב את מק-רות המשיכה לתיירים, ולמשוך אלינו אנ-שים שעד כה לא הגיעו הנה.

חשב, חשב השר ומצא! רעיון פשוט ו-גאוני: צריך למשוך אלינו קבוצות-לימוד, יועצים ומתמחים. אלפים, אם לא רבבות, תושבי אירופה נוסעים כל שנה לאמריקה כדי ללמוד שם שיטות יעול, תיעוש, ייצור, פירסום, שיווק, מימשל וכדומה. למה לא למשוך את כל האנשים האלה אלינו?

אם באמריקה הם לומדים איך לעשות מה, אצלנו הם יכולים ללמוד איך לא לעשות מה. בשטח זה אין לנו כימעט מתחרים. אצלנו הם יוכלו להתמחות על דרך השלילה. אנחנו נראה להם איך אנחנו עושים שגי-אות, והם ילמדו מנסיונו העשיר בשטח זה, ויחזרו לארצותיהם עם ידע עצום. לימוד כזה שווה מיליונים! מבחינה זו אנחנו ממש ארץ השניאות הבלתי-מובנות.

אנחנו נלמד אותם איך ממשלה, שמרבית תקציבה מוקדש לצורכי בטחון, מבובות מדי שנה עשרות מיליונים כתוצאה של חו-סר ייעול, כסילות בקניות ממשלתיות ורי-שום לקוי של מלאי. הם ילמדו אצלנו איך ממשלה, הדורשת מאזרחיה שיהדקו את ה-חגורה ולא יחיו מעל קו היכולת, מבובות כספים על מכוניות-פאר, דירות-שרד, מסי-בות-ייצוג וארוחות יקרות. כל פקד זוסר במשרד האוצר יוכל להסביר למתמחים, ש-יבוא, כמה כסף יכולות הממשלות שלהם לחסוך אם הם ימנעו מלעשות את השגיאות שאנחנו עושים.

הם ילמדו כאן איך להפיע בעולם כ-מדינה דמוקרטית נאורה, שעה שבבת-ה-כלא שלה עצורים מאות אנשים ללא מש-פט (תקנות חרום), איך לכתוב מגילת-עצמי

אות נאה ולהפך אותה יום יום עלידי הסכמים קואליציוניים מתחת לשולחן; הפרת השחיון עלידי העדפת הלאום היהודי, הגזע הלבן והדת היהודית בקרב תושביה; סלק-טיביות גזעית, לאומית ודתית במתן אור-חות; המצאת מונחים הנגודים את חוקי ה-הגיון («נוכחים נפקדים») ענישת אזרחים על «פשעי» אבות (גיור, גישואין, ממזרים, וכך הלאה).

הרשימה היא ארוכה, ואין ספק שממש-לות רבות ירצו ללמוד מאיתנו איך להראות כמדינה דמוקרטית, שהיא בעצם תיאוק-ראטיה חשוכה מימי הביניים.

בשטח הכלכלי יוכלו המתמחים, שיבואו הנה, ללמוד איך לתמוך במפעלי תעשייה כושלים, איך לתת ערבויות ממשלתיות ל-מיפעלי-פיתוח על סמך כחנות והבטחות יפות של ספקולנטים, איך להפסיד כספים על בתי-מלון כמו הילטון, איך לעודד אז-רחים לעסוק בשוק שחור ולהבריח מטבע זר מהארץ עלידי איה-קפדה על חוק מס-בעזר, איך לייף את אינדקס יוקר המחיה,

איך לפרק מתחת לשולחן עיסקות חבילה, איך לרתק למקומות עבודתם פועלים שאינם מסתפקים במשכורת של 400 ל"י לחודש.

אפשרויות הלימוד, כפי שאתם רואים, בלתי-מובנות ממש. כשלב ראשון צריך להפסיק את ההסברה החיובית על המדינה, ולרכז את כל המאמצים כדי למכור לעולם את ישראל כארץ המישגים הפוליטיים, ה-חברתיים והכלכליים. צריך להסביר לעולם שמדינת ישראל היא תערוכה אחת ענקית ומתמדת של מחדלים, שגיאות וטעויות. רק אצלנו הם יוכלו ללמוד איך לא לבנות ש-י כוגים, איך לא לנהל גמלת-תעופה, איפה לא להקים ארובות-עשן, איך לזהם את הים ב-שיטה יקרה ובלתי-יעילה — בקיצור: איך לא לעשות מה.

חוגי התיירות משוכנעים שימנה כזה בהסברה יציק את הארץ במתלמדים ומתמ-חים מכל העולם. כל משרד ממשלתי ינהל קורסים בחודשי הקיץ, ובחודשי החורף גי-תן יהיה לערוך כאן קונגרסים בינלאומיים לפקיד-ממשלה זרים, לחברי-פרלמנטים ול-שרי-ממשלה.

אנו עומדים בפתחה של תקופה חדשה. רק מה? צריך להיזהר שלא נתחיל פתאום לתקן את השגיאות של עצמנו! הסכנה אמנם מועטת, כל עוד קיים כאן מישטר פוליטי יציב, וכל עוד עמדות-המפתח סגו-רות בפני כוחות צעירים. אבל אף פעם אי-אפשר לדעת למה אנחנו מסוגלים להגיע, בעזרת תכנון לקוי. צריך להיזהר!

תחי ירושלים הבינלאומית!

בינלאומית שבה ילמדו פרו-פסורים מרוסיה ואמריקה, מכון זואולוגי בו יגור זאב עם כבש, חילים שווייצרים עטורי-נוצות, קאבארטים צרפתיים, קאזינו, רוליטה, מרוץ-סוסים — שמה. ושלוש פעמים בשבוע יוכלו תושבי תל-אביב לעלות לחוץ-לארץ, ונחיות שם חיים משו-געים.

האפיפיור הכרזו לפני ימים אחדים שהוא בעד מתן מעמד בינלאומי לירושלים, וממש רוח לי. סוף-סוף נשמעים דב-רי טעם מעל הביטא הקדוש. אני בעד. אני תומך בכל לר-בי בהצעתו של האפיפיור. עיר בינלאומית — איזה כף! ויסי-קי וסיגירות בלי מכס, בנקים בינלאומיים שיחסכו נסיעות מיותרות לשוויץ, אוניברסיטה

צבע השזיפים

מאחר ואנו עוסקים בטעמים של הפירות, הרי לכם סיפור קטן ונאה על צבעם: בתור מתל-אביב נודמן למטולה, והחליף כמה מילים עם אכר זקן שעבד במטע עצי-הפרי שלו. תוך נדי שיחה הצביע הבחור על אחד העצים, ושאל איזה מין שזיפים הם

אלה.
„אלה שזיפים שחורים“, אמר האיכר ה-זקן.
„אז למה הם אדומים?“ שאל הבחור.
„זה מפני שהם עוז ירוקים“, השיב ה-איכר.

זהירות: הרוסים רוצים לקיים איתנו יחסים!

פסטיבאל השמועות בעניין חידוש הי-סיום עם ברית-המועצות משתולל זה שבוע ימים בעיתונות. העיתונים האמריקאים טו-ענים שנערכים גישושים, דיפלומטים טוב-יטים סירבו עד לפני יומיים להגיב על ה-שמועות, חוגי משרד-החוק שלנו הכחישו מכל וכל את הידיעות, במקום לשתוק לפ-חות ולגרום עלידי כך סיוטים גוראים ל-מצריים.

גולדה לפינגולד, ובעיקר עקב חופשתה ה-מיסתורית בלאפלנד. עיתונים רבים טענו כאילו נפגשה הגברת מאיר שם עם אישיות מדינית סובייטית, וקיימה איתו שיחות חש-איות על חידוש היחסים. צלם שהוי ניסה אפילו להתפרץ לחדר-השינה של ראש-הממשלה כדי להתחבא שם מתחת למיטה ו-להנציח את המגע הסנסציוני שלנו עם ה-רוסים.

בפנייתם, בערפל הסמיך הזה, התחילו פרשנויות המדיניות לייצר דברי פרשנות לפי קילומטראז', כדי להסביר לנו למה הרוסים מעוניינים בחידוש היחסים איתנו, איזה טו-בות תצמחנה להם מהחתימה, מה ייצא לנו מהעניין, ומה יקרה אם וכאשר, וכדומה. (לפני יומיים הודיעו פקידים רוסיים באו"ם שאין מה לדבר על חידוש יחסים עם ישראל לפני נסיגה מלאה, ועתה יש לצפות למבול חדש של דברי פרשנות.)

משרד-החוק שלנו הכחיש, כמובן, את ה-שמועות המגונות, טען שלא היה כל מגע בין גולדה לדיפלומטים רוסיים. וזה מתקבל על הדעת, אם אני מבין נכון את המונח „מגע“, אף כי מזג-האוויר הוא אידיאלי לכל מיני מגע, גישושים ויחסים מכל המינים, כולל יחסים דיפלומטיים.

לפי אחת הסברות, התנו הרוסים את חי-דוש היחסים בנסיגה מלאה מהשטחים, אך כאשר גולדה הכריזה „על גופתי“ נבהלו הרוסים, ונסוגו מההצעה.

לפי אחת הסברות, התנו הרוסים את חי-דוש היחסים בנסיגה מלאה מהשטחים, אך כאשר גולדה הכריזה „על גופתי“ נבהלו הרוסים, ונסוגו מההצעה.

סיפורי נפלאות על רוסיה

המדען היהודי ד"ר זאנו, שהגיע ארצה ביום השישי, הביא איתו שני סיפורים נחמ-דים על רוסיה שאותם אני ממנה להביא ל-ידיעתם של הסובייטולוגים ש-לנו:

בחורה. אשתי נוסעת באוטובוס ישר לחנות, ובני נוסע לאוניברסיטה ישר בתחתית. אין לנו בעיות.

ואם אתם רוצים פעם לנסוע, סתם כך, לבקר יידיים? שואל האמריקאי.

„ידידים“, אומר הרוסי בגאווה, „אנחנו נוהגים לבקר רק ב-טנקים.“

הסיפור השני עוסק בנושא האקטואלי של מעצרים ומאסרים. רוסי אחד פוגש את ידי-דו ברחוב ואומר לו: „שמעת? יאשה קיבל עשרים שנה!“

„בשביל מה?“ שואל ידידו.
„בשביל שום דבר!“ אומר הרוסי.
„נה, אל תגזים“, אומר חברו, „בשביל שום דבר מקבלים אצלנו רק עשר שנים.“